

פרק שני - קנ סתומה

56 הָזֵר גזול אחד ופרח מחמשת הגזולים אל השלשה, ואיננו יודעים אם
 57 אותו גזול שפרח הוא זה שחזר או אחר הוא, פּוֹסֵל קַן אֶחָד בְּחִזְרָתוֹ,
 58 שמהקנים שמהן פרח עתה אין קריבה אלא קן אחת, ומלבד זאת,
 59 מהקנים שאליהן פרח אין קרב אלא קן אחת.
 60 אם הגזול שחזר היה זה שפרח היה ניתן להקריב לכל אחת שתי
 61 קינים, שתי חטאות ושתי עולות, אלא שיש לחשוש שהפורח הוא
 62 גזול אחר ואז יש לנהוג בו (כפי שנאמר לעיל לגבי הגזול הראשון)
 63 שלא להקריב גזול אחד מהמקום שממנו פרח (ובכדי שלא יקבע דינו
 64 לחטאת או לעולה) וכן שלא להקריב גזול אחד במקום שאליו פרח
 65 (שנא יוקרבו שם לבעלת הקנים חטאות או עולות רבות מדין),
 66 ונמצא שמהחמשה שמהם פרח אין להקריב אלא שנים, וכן
 67 מהשלשה שאליהם פרח אין להקריב אלא שנים. כמו כן אי אפשר
 68 להקריב שלשה גזולים משל זו ושלשה גזולים משל זו.
 69 נמצא שמהקנים שמהן פרח נחסר עוד גזול אחד מהקרב, וכן
 70 בקנים שאליהן פרח נחסר גזול אחד, ובסך הכל קריבות שתי קנים
 71 תחת השלש שהיה אפשר להקריב קודם החזרה, והו שפוסל קן
 72 בחזירתו.
 73 פָּרַח מִזו לְזוּ וְהָזֵר וְפָרַח וְהָזֵר כְּמָה פַעֲמִים, לֹא הִפְסִיד בְּפִרְחוֹתָיו
 74 כְּלוּם, שְׁאֵפִילוּ הֵן – ארבעת הקנים, מְעוֹרְבוֹת לַגֹּמְרִי, אֵין קָרֵב מֵהֵן
 75 פְּחוֹת מְשִׁתִּים – משתי קנים, כאמור לעיל (פ"א מ"ג) שחובה
 76 שנתערבה בחובה מחצה כשר ומחצה פסול, וכיון שנתערבו ארבעה
 77 קינים, שתיים לזו ושתיים לזו, כשירות מהן שתי קנים.

משנה ג

78 אופנים נוספים לדין האמור: לְאִשָּׁה זֶה קַן אֶחָד, וְלְאִשָּׁה זֶה שְׁתַּיִם,
 79 וְלְאִשָּׁה זֶה שְׁלֹשׁ קִינִים, וְלְאִשָּׁה זֶה אַרְבַּע, וְלְאִשָּׁה זֶה חֲמִשָּׁה, וְלְאִשָּׁה
 80 זֶה שֵׁשׁ, וְלְאִשָּׁה זֶה שִׁבְעָה, וְכוּלָן סְתוּמוֹת, פָּרַח גִּזְלֵן מִן הַקֵּן שֶׁל
 81 הָרִאשׁוֹנָה לְקִינָהּ שֶׁל הַשְּׁנִיָּה וְשׁוּב פָּרַח גִּזְלֵן מִקִּינָהּ שֶׁל הַשְּׁנִיָּה
 82 לְקִינָהּ שֶׁל הַשְּׁלִישִׁית וְנִחַן לְשֶׁל הָרְבִיעִית וְנִחַן לְשֶׁל הַחֲמִישִׁית לְשֶׁל
 83 הַשְּׁשִׁית וְנִחַן לְשֶׁל הַשְּׁבִיעִית וְנִחַן לְשֶׁל הַחֲמִישִׁית לְשֶׁל
 84 הַשְּׁשִׁית, וְלֵאחֲרָיִם מִכֵּן הָזֵר מִזוּ לְזוּ עַד הָרִאשׁוֹנָה, וְאֵין יָדוּעַ אִם אוֹתוֹ
 85 גִּזְלֵן הוּא שֶׁפָּרַח מִזוּ לְזוּ וְחֹזֵר אוֹ שֶׁגִּזְלוֹת שׁוֹנִים הֵמָּה, פּוֹסֵל קַן אֶחָד
 86 בְּחִזְרָתוֹ מִשֶּׁל זֶה לְשֶׁל זֶה, שֶׁבְכָל פְּרִיחָה מִשֶּׁל זֶה לְשֶׁל זֶה נִפְסְדָת זֶה
 87 שֶׁפָּרַח מִמֶּנָּה בְּחִזְרָתוֹ מִשֶּׁל זֶה לְשֶׁל זֶה, שֶׁבֵּל אַחַת
 88 שֶׁפָּרַח הֵימָנָה בְּחִזְרָתוֹ נִפְסְדָת קַן נִוּסְפָת. וְכַאמֹר לְעֵיל, שֶׁבְּפִרְיָחָה
 89 מִקִּינָהּ שֶׁל אִשָּׁה אַחַת לְקִינָהּ שֶׁל אִשָּׁה אַחֲרָת, נִפְסְדָת הָרִאשׁוֹנָה קַן
 90 שְׁלִימָה, שְׁאֵי אִפְשָׁר לָהּ לְהַקְרִיב אֶלָּא קַן אַחַת פְּחוֹת מִמֶּנָּה שֶׁהִיא לָהּ.
 91 שֶׁאִם הָיָה לָהּ דֶּרֶךְ מִשֶּׁל, שֶׁלֹּשׁ קִינִים, וְפָרַח גִּזְלֵן מִקִּינָהּ שֶׁל חֲבֵרְתָהּ,
 92 אֵין לָהּ לְהַקְרִיב אֶלָּא שְׁתֵּי קִינִים, וְגִזְלֵן אַחַד לֹא תִקְרֵיב, שֶׁאִם יִקְרַב
 93 עוֹלָה יִקְבַּע הַגִּזְלֵן שֶׁפָּרַח לְחַטָּאת וְיֵשׁ לְחַשׁוֹשׁ שֶׁבְּמִקוֹם שֶׁהוּא שֶׁם
 94 יִקְרַב לְעוֹלָה וְיִפְסֵל, וְכֵן אִם יִקְרַב חַטָּאת יִקְבַּע הַגִּזְלֵן שֶׁפָּרַח לְעוֹלָה
 95 וְיֵשׁ לְחַשׁוֹשׁ שֶׁבְּמִקוֹם שֶׁהוּא שֶׁם יִקְרַב לְחַטָּאת וְיִפְסֵל. וְכַמּוֹ כֵּן אֵין
 96 לְהַקְרִיב אֶת כָּל הַגִּזְלוֹת בְּמִקוֹם שֶׁלֹּשׁ פָּרַח, שְׁכִיּוֹן שְׁאֵין יָדוּעַ מִי הוּא
 97 הַפּוֹרֵחַ הָרִי שֶׁאִם יַעֲשֶׂה מִזֶּם כֵּן וְכֵן חַטָּאוֹת וְכֵן וְכֵן עוֹלוֹת כְּדִינָם
 98 וְיִוָּסְפוּ חַטָּאת אַחַת אוֹ עוֹלָה אַחַת עֲבוּר הַפּוֹרֵחַ, יֵשׁ לְחַשׁוֹשׁ שֶׁמֵּא לֹא
 99 הַפּוֹרֵחַ הוּא זֶה שֶׁנַּעֲשָׂה לְאוֹתָהּ חַטָּאת אוֹ לְאוֹתָהּ עוֹלָה אֶלָּא אַחַד
 100 מִגִּזְלוֹתָהּ שֶׁל בֵּעַל הַקִּינִים, וְנִמְצָא שֶׁקָּרְבוּ לָהּ יוֹתֵר חַטָּאוֹת אוֹ יוֹתֵר
 101 עוֹלוֹת מִמֶּנָּה שֶׁהִיא עֵלְיָה לְהַקְרִיב, וְנִפְסֵל גִּזְלֵן אַחַד מִגִּזְלוֹתָהּ.
 102 וְעַל כֵּן בְּאוֹפֵן זֶה, בֵּעַת הַפְּרִיחָה הָרִאשׁוֹנָה מִקִּינָהּ שֶׁל זֶה לְקִינָהּ שֶׁל
 103 זֶה, וְנִחַן לְזוֹ לְזוֹ וְכוּ', הַפְּסִידָה הָרִאשׁוֹנָה אֶת קִינָהּ, וְהַשְּׁנִיָּה אֵין לָהּ
 104 אֶלָּא קַן אַחַת, הַשְּׁלִישִׁית אֵין לָהּ אֶלָּא שְׁתֵּי קִינִים, הַרְבִּיעִית אֵין לָהּ
 105 אֶלָּא שְׁלֹשׁ, הַחֲמִישִׁית אַרְבַּע, הַשִּׁישִׁית חֲמִשָּׁה, וְהַשְּׁבִיעִית לֹא הִפְסִידָה
 106 שְׁעִדִּין לֹא פָּרַח מִמֶּנָּה. וְבְּאוֹפֵן הָאֵמֹר שֶׁהוֹסִיף חֹזֵר מִשֶּׁל זֶה לְשֶׁל זֶה,
 107 נִפְסְדוּ בְּקַן נִוּסְפָת וּבְסָךְ הַכֹּל בְּשְׁתֵּי קִינִים, וְעַל כֵּן הָרִאשׁוֹנָה וְהַשְּׁנִיָּה
 108 אֵין לָהֶם כְּלוּם, הָרִאשׁוֹנָה לְפִי שֶׁהִפְסִידָה אֶת קִינָהּ כִּבְר בְּפִרְיָחָה
 109 הָרִאשׁוֹנָה, וְהַשְּׁנִיָּה לְפִי שֶׁהִפְסִידָה אֶת קִינָהּ הַשְּׁנִיָּה בְּחִזְרָתָהּ,
 110 הַשְּׁלִישִׁית יֵשׁ לָהּ קַן אַחַת בְּלִבָּד, הָרְבִיעִית יֵשׁ לָהּ רֶק שְׁתַּיִם,
 111 וְלֹא אַרְבַּע, וְהוּ שֶׁפּוֹסֵל קַן בְּחִזְרָתוֹ.

משנה א

1 המשנה מבארת את דיניהן של קינים שפרח מהן גזול אחד, או שפרח
 2 לקינים אחרות: קַן סְתוּמָה, והיא קן שלא נתפרש בה איזה גזול ממנה
 3 יקרב חטאת ואיזה גזול ממנה יקרב עולה, שֶׁפָּרַח מִמֶּנָּה נוֹזֵל לְאֹוִיר
 4 ואיננו, ונותר בה רק גזול אחד, או שֶׁפָּרַח הַגִּזְלֵן לְכֵן קִינִים שֶׁל
 5 חטאות הַמֵּיתוֹת, כְּגוֹן חַטָּאת שְׂמִתוֹ בְּעֵלְיָה אוֹ חַטָּאת שֶׁנִּתְּכַפְּרוּ
 6 בְּעֵלְיָה בְּחַטָּאת אַחֲרָת, שְׁדִינָן לְמוֹת, או כְּגוֹן חַטָּאות שֶׁנִּתְּעַרְבוּ
 7 בְּעוֹלוֹת שְׁדִינָן לְמוֹת כְּאִמּוֹר לְעֵיל (פ"א מ"ב), ואף הגזול שפרח לשם
 8 ואינו ניכר, דינו למוות, או שְׂמֵת אֶחָד מֵהֵן – אחד משני הגזולות
 9 שבקן, יִקָּח גִּזְלֵן אַחַר שִׁיחֵיהּ זֶה לְגִזְלוֹ הַשְּׁנִי הַנִּשְׁאָר וְיִקְרִיבֵם. פָּרַח
 10 הַגִּזְלֵן לְכֵן קִינִים סְתוּמוֹת הַקְּרִיבוֹת (–העומדות להקרב), ונתערב
 11 בהן ואין ידוע מי הוא, פּוֹסֵל הַגִּזְלֵן, ואי אפשר להקריבו בתערובת
 12 שאליה פרח, וּפּוֹסֵל אֶחָד בְּנֶגְדָה, מֵהֵן שֶׁמִּמֶּנָּה פָּרַח, שאף שמקריב
 13 את הנותרים מותר אחד שאין מקריבו. שֶׁהִגְזִיל הַפּוֹרֵחַ מִקִּינִים
 14 לקינים ונתערב בהן ולא נודע איזהו, פּוֹסֵל בְּמִקוֹם אֵלְיוֹ הִגִּיעַ, וּפּוֹסֵל
 15 אֶחָד בְּנֶגְדָה – מהמקום שממנו פרח. ואופן דין זה וטעמו, יתבאר
 16 במשנה להלן.

משנה ב

17 המשנה מבארת את הדין האמור בסוף המשנה הקודמת: בְּיָצֵד, שְׁתֵּי
 18 קְנִינִים שֶׁהָיוּ מְחוּיָבוֹת בְּקִינִים שֶׁבֵּל אַחַת הִיא חַטָּאת וְעוֹלָה, לְזוֹ יֵשׁ
 19 שְׁתֵּי קִינִים סְתוּמוֹת שֶׁבֵּהֵן אַרְבַּעַה גִּזְלוֹת וְדִינָם שְׁנַיִם יִקְרְבוּ חַטָּאת
 20 וְשֵׁנִים עוֹלָה, וְאֵף לְזוֹ יֵשׁ שְׁתֵּי קִינִים סְתוּמוֹת, וְפָּרַח גִּזְלֵן מִשֶּׁל זֶה
 21 לְשֶׁל זֶה, וְתַחַת אִשֵּׁר הָיוּ כְּאֵן אַרְבַּעַה וְכַאֵן אַרְבַּעַה, הָרִי שְׁעֵתָה יֵשׁ
 22 כְּאֵן שְׁלֹשָׁה וְכַאֵן חֲמִשָּׁה, פּוֹסֵל קַן אֶחָד בְּחִזְרָתוֹ, כְּלוּמַר שֶׁמִּשְׁתֵּי
 23 הַקִּינִים שֶׁמֵּהֵן פָּרַח אֵין יִכּוֹל לְהַקְרִיב אֶלָּא קַן אַחַת. וְנִמְלָבֵד זֹאת, גַּם
 24 מֵהַקִּינִים שֶׁאֵלֵיהֶן פָּרַח אֵינוֹ יִכּוֹל לְהַקְרִיב אֶלָּא כִּמְנִין שֶׁהִיא שֶׁם קוֹדֵם
 25 פְּרִיחָתוֹ, דִּהְיִינוּ שְׁתֵּי קִינִים, וְאֵת הַגִּזְלֵן הַחֲמִישִׁי לֹא יִקְרִיב.
 26 כִּיּוֹן שֶׁפָּרַח הַגִּזְלֵן לְקִינִים אַחֲרוֹת וְלֹא נִדְעָה בִּינְיָהֶן אִיזוֹהוּ, וְיִתְכַּן שִׁיִּקְרַב
 27 שֶׁם לְחַטָּאת וְיִתְכַּן שִׁיִּקְרַב שֶׁם לְעוֹלָה, אֵין לְהַקְרִיב מִהַקִּינִים שֶׁמֵּהֵן
 28 פָּרַח אֶלָּא בְּאוֹפֵן כֵּן יִכּוֹל הַגִּזְלֵן לְהִיּוֹת כְּשֶׁר בֵּין אֵם יִקְרַב חַטָּאת וּבֵין
 29 אֵם יִקְרַב עוֹלָה. וְכִיּוֹן שְׁדִינָן קִינִים אֵלוֹ הִיא שִׁיִּקְרִיבוּ מֵהֵן שְׁתֵּי עוֹלוֹת
 30 וְשְׁתֵּי חַטָּאוֹת, עַל כֵּן אִם יִקְרִיבוּ מִהֵנְשִׂאָר שְׁתֵּי חַטָּאוֹת וְעוֹלָה אַחַת,
 31 יִקְבַּע הַגִּזְלֵן הַפּוֹרֵחַ בְּמִקוֹם שֶׁהוּא שֶׁם לְהַקְרִיב כְּעוֹלָה, וְשׁוּב אֵי אִפְשָׁר
 32 הִיא לְהַקְרִיב מִהַתְּעַרְבוּת אֶלָּא שְׁתֵּי עוֹלוֹת בְּלִבָּד, כִּדִּין עוֹלָה
 33 שֶׁנִּתְּעַרְבָה בְּחִוְבָה (לְעֵיל פ"א מ"ב). וְכֵן אִם יִקְרִיבוּ מִהֵנְשִׂאָר שְׁתֵּי
 34 עוֹלוֹת וְחַטָּאת אַחַת, יִקְבַּע אוֹתוֹ גִּזְלֵן לְהַקְרִיב בְּחַטָּאת, וְשׁוּב אֵי אִפְשָׁר
 35 יִהְיֶה לְהַקְרִיב מִהַתְּעַרְבוּת אֶלָּא שְׁתֵּי חַטָּאוֹת בְּלִבָּד, כִּדִּין חַטָּאת
 36 שֶׁנִּתְּעַרְבָה בְּחִוְבָה (לְעֵיל שם). וְנִמְצָא שֶׁמִּכָּל אַרְבַּע הַקִּינִים יִקְרְבוּ רֶק
 37 חֲמִשָּׁה גִּזְלוֹת, שְׁלֹשָׁה מִשֶּׁל זֶה וְשְׁתֵּי חַטָּאוֹת (אוֹ שְׁתֵּי עוֹלוֹת) מִשֶּׁל זֶה.
 38 וְכִיּוֹן שִׁישׁ לְמַעַט בְּפִסּוּל קְדָשִׁים, עַל כֵּן יֵשׁ לְהַקְרִיב מִן הַקִּינִים שֶׁמֵּהֵן
 39 פָּרַח בְּאוֹפֵן כֵּן לֹא יִקְבַּע דִּינָם שֶׁל הַפּוֹרֵחַ כָּלָל, וְיִכּוֹל לְהַקְרִיב בֵּין
 40 לְחַטָּאת וּבֵין לְעוֹלָה, וְהוּ עַל יָדֵי שֶׁלֹּא יִקְרַב גִּזְלֵן נִוּסָף מֵאוֹתָהּ
 41 תְּעַרְבוּת, וְנִמְצָא שֶׁחֲסַרָה בֵּעַל הַקִּינִים חַטָּאת וְעוֹלָה, וְלִכְךָ בֵּין אֵם
 42 יִקְרַב לְחַטָּאת וּבֵין אֵם יִקְרַב לְעוֹלָה, כְּשֶׁר יִהְיֶה.
 43 וְנִמְלָבֵד זֹאת, אֵי אִפְשָׁר לְהַקְרִיב מִהַקִּינִים שֶׁאֵלֵיהֶן פָּרַח אֶת כָּל
 44 הַתְּעַרְבוּת, שֶׁאִם יַעֲשֶׂה מֵהֵן שֶׁלֹּשׁ חַטָּאוֹת וְשְׁתֵּי עוֹלוֹת, יֵשׁ לְחַשׁוֹשׁ
 45 שֶׁמֵּא הַפּוֹרֵחַ קָרַב עוֹלָה וּמֵהַקִּינִים שֶׁל אוֹתָהּ אִשָּׁה קָרְבוּ שְׁלֹשׁ חַטָּאוֹת
 46 וְעוֹלָה אַחַת, כֵּן בְּזִמְנָן שְׁאֵין בְּקִינָהּ אֶלָּא שְׁתֵּי חַטָּאוֹת. וְכֵן אִם יַעֲשֶׂה
 47 מֵהֵן שְׁלֹשׁ עוֹלוֹת וְשְׁתֵּי חַטָּאוֹת, יֵשׁ לְחַשׁוֹשׁ שֶׁמֵּא הַפּוֹרֵחַ קָרַב חַטָּאת
 48 וְקָרְבוּ מִקִּינָהּ שֶׁל בֵּעַל הַקִּינִים שְׁלֹשׁ עוֹלוֹת וְחַטָּאת אַחַת, כֵּן בְּזִמְנָן
 49 שְׁאֵין בְּקִינָהּ אֶלָּא שְׁתֵּי עוֹלוֹת. עַל כֵּן אֵין לְהַקְרִיב מִהַתְּעַרְבוּת אֶלָּא
 50 אַרְבַּעַה גִּזְלוֹת בְּלִבָּד.
 51 נִמְצָא שֶׁנִּחְסְרוּ גִּזְלֵן כַּאֵן וְגִזְלֵן כַּאֵן, וְקִרְיָבוֹת מִהַכֹּל רֶק שְׁלֹשׁ קִינִים
 52 וְלֹא אַרְבַּע, וְהוּ שֶׁפּוֹסֵל קַן בְּחִזְרָתוֹ.

ביאורים למסכת סוטה דף ל עמוד ב מתוך "ש"ס לזבלין - מוכן המאור"

40 בְּמַאי קָא מִיפְלִגְי, מַר - רבי עקיבא סָבַר, תְּחוּמֵיךָ - מה שאסור לצאת
 41 חוץ לאלפים אמה בשבת הוא מִדְּאִרְיִיתָא כמו שנרמז בפסוק, וְמַר - רבי
 42 אליעזר סָבַר, תְּחוּמֵיךָ דְּרַבְּנָן ולא החזירו בפסוק.
 43 שנינו במשנה, בו ביום דרש רבי עקיבא "או ישר משה ובני ישראל את
 44 השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר" שאין תלמוד לומר 'לאמר', ומה תלמוד
 45 לומר 'לאמר', מלמד, שהיו ישראל עונין שירה אחריו של משה על כל
 46 דבר ודבר כקוראין את הלל, לכך נאמר לאמר. רבי נחמיה אומר, כקורין
 47 את שמע, ולא כקורין את הלל. מביאה הגמרא ברייתא המבארת
 48 מחלוקתם, תַּנּוּ רַבְּנָן, בּוּ בְיוֹם דְּרַשׁ רַבִּי עֲקִיבָא, בְּשַׁעֲרֵי יִשְׂרָאֵל
 49 מִן הַיָּם נִתְּנוּ עֲנִיָּהֶם לומר שירה, וְכִיצַד אָמְרוּ שִׁירָה, בְּגִדּוֹל הַמִּקְרָא
 50 אֶת הַלֵּל כּדִּי להוציא את הציבור ידי חובתם, וְהָן עֲנִיָּן אַחֲרָיו רֹאשֵׁי
 51 פְּרָקִים - על כל דבר שהוא אומר הם עונים אחריו הללויה שהוא ראש
 52 הפרשה, כעין זה מִשָּׁה אָמַר 'אֲשִׁירָה לה', וְהָן אוֹמְרִים אַחֲרָיו 'אֲשִׁירָה
 53 לה', מִשָּׁה אָמַר 'בִּי גָּאָה גָּאָה', וְהָן אוֹמְרִים 'אֲשִׁירָה לה'.
 54 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר, בְּקִמּוֹן הַמִּקְרָא אֶת הַלֵּל
 55 לגדולים שאינם יודעים לקרוא בעצמם, ואינו יכול להוציאם ידי חובתם,
 56 וְהָן עֲנִיָּן אַחֲרָיו בְּלִמָּה שְׁהוּא אוֹמֵר, כַּעֲנִין זֶה מִשָּׁה אָמַר 'אֲשִׁירָה לה',
 57 וְהָן אוֹמְרִים 'אֲשִׁירָה לה', מִשָּׁה אָמַר 'בִּי גָּאָה גָּאָה', וְהָן אוֹמְרִים 'בִּי
 58 גָּאָה גָּאָה'.
 59 רַבִּי נְחֻמֵּיה אֹמֵר, בְּסוֹפֵר - מלמד תינוקות שהוא רגיל להיות בבית
 60 הכנסת, הַפּוֹרֵם עַל שְׁמַע בְּבֵית הַכְּנָסָת - לעשרה אנשים המגיעים לבית
 61 הכנסת, שְׁהוּא פּוֹתֵחַ תְּחִילָה בברכות שלפני קריאת שמע, וְהָן עֲנִיָּן
 62 אַחֲרָיו בִּיחַד אתו, כַּעֲנִין זֶה הִיָּה בְשִׁירַת הַיָּם שִׁמְשָׁה פָּתַח אֲשִׁירָה לה,
 63 וּשְׂרָתָה רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ עַל כּוֹלָם וְכוּיּוֹנוּ כּוֹלָם וְאִמְרוּ יַחַד אֶת הַשִּׁירָה.
 64 מבארת הגמרא בְּמַאי קָמִיפְלִגְי, נִאֲמַר בְּהַקְדַּמַת הַשִּׁירָה, "את השירה
 65 הזאת לה' ויאמרו לאמר" ונחלקו מה אמרו בני ישראל, רַבִּי עֲקִיבָא
 66 סָבַר, 'לְאֹמְרֵי' אֲמִילְתָּא קָמִיירָא - שבני ישראל אמרו כל פעם את
 67 תחילת השירה 'אשירה לה'. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי,
 68 סָבַר, 'לְאֹמְרֵי' הוֹלֵךְ אַחֲרָיו מִילְתָּא וְמִילְתָּא - שכל תיבה שאמר משה
 69 חזרו אחריו בני ישראל. וְרַבִּי נְחֻמֵּיה סָבַר, שפירוש הפסוק הוא כך,
 70 'וַיֹּאמְרוּ' משמע, דְּאֹמְרוּ בּוֹלְחוּ בְּהַדֵּי הַדָּד - משה עם בני ישראל בִּיחַד,
 71 לאחר שקבלו רשות 'לְאֹמְרֵי', עַל יַדֵּי פִּתְחָה מִשָּׁה בְּרִישָׁא.
 72 תַּנּוּ רַבְּנָן, דְּרַשׁ רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי, בְּשַׁעֲרֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם נִתְּנוּ
 73 עֲנִיָּהֶם לומר שירה, וְכִיצַד אָמְרוּ שִׁירָה, עוֹלָל מוֹפֵל עַל בְּרַבִּי אֱמוּ,
 74 וְתִינוּק וְיֹנֵק מִשְׁדֵּי אֱמוּ, בִּיּוֹן שְׂרָאוּ אֶת הַשְּׂכִינִיה, עוֹלָל הַנְּבִיָּה צְוֹאֲרוּ,
 75 וְתִינוּק שְׁמַט דְּרַם מִפִּיו, וְאָמְרוּ זֶה אֵלֵי וְאָנְחוּ, שְׁנֵאמַר 'מִפִּי עוֹלָלִים
 76 וְיֹנֵקִים יִסְרַת עוֹז'.
 77 הָיָה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, מִנֵּין שְׁאִפִּילוּ עוֹפְרִים שְׁכַמְעֵי אִמּוֹן אָמְרוּ שִׁירָה,
 78 שְׁנֵאמַר

1 וְחֻכְמִים אוֹפְרִין להפריש חלה מהעיסה הטהורה על הטמאה, אלא
 2 יפריש מהטמאה על עצמה. וְתַנְיָא בברייתא, שלדברי רבי אליעזר אפשר
 3 להניח באמצע אף עיסה בשיעור כְּבִיצָה, ובכל אופן אין האמצעית
 4 מטמאת את הטהורה, כמבואר בהמשך.
 5 סְבִירֵיהּ - רבנן שרצו ללמוד מדברי רבי אליעזר שאין שלישי בחולין
 6 סברו, שְׂאִידֵי וְאִידֵי - בין הברייתא שמתיירה לפי רבי אליעזר אפילו
 7 כביצה, ובין המשנה שמתיירה לפחות מכביצה, עוסקות בְּעִיסָה שהיא
 8 רְאִשׁוֹנָה לטומאה, שטמאת את האמצעית, ועושה אותה שנייה, ובכל
 9 זאת סוברת הברייתא שלפי רבי אליעזר אפשר להניח באמצע גם כביצה,
 10 ואף על פי כן אינה מטמאת את הטהורה, היות ואין שני עושה שלישי
 11 בחולין, ואף על פי שחולין אלה עומדים להיות חלה, עדיין יש להם דין
 12 חולין, היות וְחוֹלִין הַטְּבּוּלִין לְחֻלָּה - חולין שלא הופרש מהם חלה, לֹא
 13 כְּחֻלָּה דְּמוּ ודינם בחולין. ולפי זה רצו החכמים לומר, מַאי לָאוּ בְּהָא
 14 קָמִיפְלִגְי דְּמַר - רבי אליעזר סָבַר, אִין שְׁנֵי עוֹשֵׂה שְׁלִישִׁי בְּחוּלִין וּלְכַן
 15 אפשר להניח באמצע גם חתיכה כביצה, והיא לא טמאת את הטהורה
 16 כיון שלא נקרא עליה שם חלה, ואין שני עושה שלישי בחולין. וְמַר סָבַר
 17 - חכמים סוברים, שְׁנֵי עוֹשֵׂה שְׁלִישִׁי בְּחוּלִין, ולכן נטמאת העיסה
 18 הטהורה אף לפני שיקרא עליה שם חלה, והכחין יקבל חלה טמאה בחוקת
 19 טהורה ויכשל באכילת חלה טמאה.
 20 דוחה הגמרא, אָמַר רַב מַרְי בְּרִית דְּרַב בְּהֵנָא, דְּבּוּלֵי עֲלָמָא - בין לרבנן
 21 ובין לרבי אליעזר, אִין שְׁנֵי עוֹשֵׂה שְׁלִישִׁי בְּחוּלִין, וְהֵבֵא בְּחוּלִין
 22 הַטְּבּוּלִין לְחֻלָּה - חולין שלא הופרש מהם חלה קָמִיפְלִגְי, מַר סָבַר -
 23 רבנן סברו, שעוד לפני שנקרא עליהם שם חלה כְּחֻלָּה דְּמוּ, ויש בחלה
 24 דין שלישי בתרומה, והחתיכה האמצעית תפסול את החלה בשלישי. וְמַר
 25 - רבי אליעזר סָבַר, לֹא כְּחֻלָּה דְּמוּ, ולכן עד שיקרא עליה שם חלה היא
 26 חולין ואינה יכולה לטמאת את החלה.
 27 וְאִיבְעִית אִימָא, דְּבּוּלֵי עֲלָמָא חוּלִין הַטְּבּוּלִין לְחֻלָּה לֹא כְּחֻלָּה דְּמוּ,
 28 וְאִין שְׁנֵי עוֹשֵׂה שְׁלִישִׁי בְּחוּלִין, ולכולי עלמא אף אם יהיה בחתיכה
 29 האמצעית כביצה היא לא טמאת את הטהורה, וְהֵבֵא בְּמוֹתֵר לְגְרוּם
 30 מוּמָאָה לְחוּלִין שְׁבָאֲרִין יִשְׂרָאֵל קָמִיפְלִגְי - והמחלוקת היא אם מותר
 31 לטמאות את האמצעית, מַר - רבי אליעזר סָבַר, מוֹתֵר לְגְרוּם מוּמָאָה
 32 לְחוּלִין שְׁבָאֲרִין יִשְׂרָאֵל כּדִּי לתקן חלה בטהרה, לכן מותר לחבר חתיכה
 33 קטנה בין העיסה הטהורה לטמאה אף שהיא עצמה נטמאת. וְמַר סָבַר -
 34 רבנן סברו, אָסוּר לְגְרוּם מוּמָאָה לְחוּלִין שְׁבָאֲרִין יִשְׂרָאֵל, וכיון
 35 שהחתיכה האמצעית נטמאת, אסור להפריש בדרך זו, הרי שלרבי
 36 אליעזר ולרבנן שחולקים עליו, אין שני עושה שלישי בחולין.
 37 שנינו במשנה, בּוּ בְיוֹם דְּרַשׁ רַבִּי עֲקִיבָא וְכוּ', הא כיצד, אלף אמה
 38 מגרש ואלפים אמה תחום השבת, רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי
 39 אומר, אלף אמה מגרש ואלפים אמה שדות וכרמים. מבארת הגמרא

המשך ביאור למס' קנים ליום שלישי עמ' א

17 פָּרַח שׁוֹב מִזּוּ לזו, וְעוֹד הוֹסִיף וְהוֹדֵר מִזּוּ לזו, ונמצא שבצירוף הפריחה
 18 והחזרה שלפני כן הרי מכל אחת יצאו ארבעה גזולים לקנים אחרות,
 19 פּוֹסֵל עוֹד קָן אַחַד בְּהִלְכֵיתוּ וְקָן אַחַד בְּתוֹרֵיתוּ, וכל אחת הפסידה
 20 עוד שתי קנים, ולכך הַשְּׁלִישִׁית וְהַרְבִּיעִית אִין לְהֵם בְּלוּם,
 21 שהשלישית שהיתה לה אחת והרביעית שהיו לה שתיים, הפסידו
 22 אותן לגמרי, הַחֲמִישִׁית שהיו לה שלש וְהַשְּׁשִׁית שהיו לה אחת בלבד,
 23 הַשְּׁשִׁית שהיו לה ארבע וְהַשְּׁבִיעִית בלבד, וְהַשְּׁבִיעִית שהיו
 24 לה שש, והיתה ממנה עתה פריחה אחת בלבד, נפסדה עתה בקן אחת
 25 בלבד ויש לה עתה חֲמִשָּׁה.
 26 פָּרַח וְחוֹדֵר פַּעַם שְׁלִישִׁית, ונמצא שמכל אחת [מלבד השביעית] פרחו
 27 ששה גזולים לקנים אחרות, פּוֹסֵל עוֹד קָן אַחַד בְּהִלְכֵיתוּ וְקָן אַחַד
 28 בְּתוֹרֵיתוּ, ועל כן הַחֲמִישִׁית וְהַשְּׁשִׁית אִין לְהֵם בְּלוּם, שהחמישית
 29 שהיתה לה קן אחת והששית שהיו לה שתיים, הפסידו אותן לגמרי,
 30 ונותרה רק הַשְּׁבִיעִית שהפסידה קן אחת, לפי שהיתה ממנה עתה רק
 31 פריחה אחת, ויש לה אַרְבַּע.

1 הַחֲמִישִׁית וְהַשְּׁשִׁית וְהַשְּׁבִיעִית, שהיא אחרונה ושונה מכולן שאין לה אלא פריחה
 2 אחת ושבפריחה הראשונה בא אליה בלבד ולא הפסידה דבר. עתה
 3 יש לה שש.
 4 ואמנם כאשר פרח גזול משל אחת לשל אחרת, והאחרת אין לה
 5 כלום, כגון בעת שחזר מהשניה לראשונה, או בעת שחזר מהשלישית
 6 לשניה, היה מן הראוי שזו שפרח ממנה לא תפסיד מכך דבר, שהלא
 7 הטעם שהיא מפסידה הוא מהחשש שמא יקבע הפורח לחטאת
 8 ובמקום שהיא שם יקרב לעולה, או שיקבע לעולה ובמקום שהיא שם
 9 יקרב לחטאת, ועתה שבמקום שהוא שם אינו קרב כלל, אין חשש זה
 10 קיים. ומה שמבואר במשנה שגם כשחזר מהשניה לראשונה או
 11 מהשלישית לשניה מפסידה זו שממנה פרח, דין זה הוא מגזירה,
 12 שאם יאמרו שאין השניה מפסידה בחזרה שממנה לראשונה, או
 13 שאין השלישית מפסידה בחזרה שממנה לשניה, יבוא לומר גם שלא
 14 תפסיד הרביעית בחזרה שממנה לשלישית או שלא תפסיד השניה
 15 בפריחה אליה מן הראשונה.
 16

תורים או שני בני יונה, ולא תור ובן יונה, ואם הביא תור ובן יונה, לא יצא ידי חובתו. **בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי**, הַאֲשֶׁה שְׁהִיְתָה מחויבת להביא קן ובו חטאת ועולה, כגון שהיא יולדת, **שֶׁהִבִּיָּאָה חֲטָאתָה תוֹר וְעוֹלָתָה בֶּן יוֹנָה, תִּכְפֹּל וְתִבְיָא עוֹלָתָה תוֹר.** ואם הביאה [עוֹלָתָה תוֹר] וְחֲטָאתָה בֶּן יוֹנָה, תִּכְפֹּל וְתִבְיָא עוֹלָתָה בֶּן יוֹנָה, שהכל הולך אחר החטאת, וממין החטאת עליה להביא את העולה, בין הביאה את החטאת ראשונה ובין הביאה את החטאת באחרונה. **בֶּן עֲזַי אֹמֵר**, הוֹלְכִין אַחֵר הָרֵאשׁוֹן, שאם הביאה חטאתה ראשונה תכפול ותביא עולתה ממין חטאתה, ואם הביאה עולתה ראשונה תכפול ותביא חטאתה ממין עולתה, שמתוכם מביאה ממנו את הקרבן הראשון, נתחייבה להביא ממנו גם את הקרבן השני.

המשנה מלמדת את דינם של קרבנות העוף שמתו המחויבים בהם: **הַאֲשֶׁה שֶׁהִבִּיָּאָה חֲטָאתָה וְזָמָה וְעֵדִין** לא הביאה את עולתה, **יְבִיאוּ הַיּוֹרְשִׁין** את עוֹלָתָה, לפי שעולה היא דורון להקב"ה ובאה גם אחר מיתה. הביאה עוֹלָתָה וְזָמָה וְעֵדִין לא הביאה את חטאתה, **לֹא יְבִיאוּ הַיּוֹרְשִׁין** את חֲטָאתָה, לפי שאין כפרה למתים.

הדרן עלך קן סתומה

פרק שלישי - במה דברים אמורים

בפרק זה נידונים שוב אופני התערבות שנתבאר בפרק הראשון ואופנים נוספים, באופן שכבר הוקרבו, והנידון הוא אלו עופות כשרים ואלו עופות אינם כשרים, ומה היא חובת בעלי הקינים להביא בכדי להשלים את חיוביהם.

הכלל בכל האמור להלן, שכאשר אין ידוע אלו פרידים קרבו למעלה בעולות ואלו פרידים קרבו למטה כחטאות, יש לחשוש תמיד לאופן המקולקל ביותר, ועל הנשים בעולות הפרידים להביא שוב את הפרידים אשר אין ודאות שקרבו כדינן. אולם מאחר שיש לחשוש גם לאידך גיסא שיתכן שהפרידים או חלקן אכן קרבו כדינן ואין הנשים מחויבות להביא את הפרידים, על כן את העולות המסופקות יש להביא בתנאי שאם אינן מחויבות בהן שיבואו כנדבה, ואת החטאות, שאינן באות כנדבה, יש להביא כדין חטאת העוף הבאה על הספק שאינה נאכלת. וכאשר הספק הוא בין שתי נשים, שאין ידוע אם נפסלה פרידתה של זו או של זו, עליהן להביא בשותפות ובתנאי שתעלה הפרידה לזו שנפסלה לה.

משנה א

המשנה מבארת את דינן של קיני נשים שנתערבו, ומניינן שוה, וכבר הוקרבו כולן; שנינו בפרק הראשון דינים שונים באשר לקיני נשים שנתערבו זו בזו, כמה פרידים יקריב הכהן והיו כשרות בודאי. **בְּמָה** אותם **דְּבָרִים אֲמֹרִים**, **בְּכֶהֱן הַנְּמַלְךְ** ושואל את החכם מה יוכל להקריב מתערבות אלו, שתשובתו היא ככל האמור שם. **אֲבָל בְּכֶהֱן שְׂאִינֵו** הַנְּמַלְךְ והקריב הכל, ועתה באים לדון אלו פרידים כשרים מתוך כל מה שהקריב, בכך ישנם דינים אחרים, שיבוארו במשנה זו ובמשניות הבאות, ואלו הם, שאם היה בתערובת קן **אֶתְּ לְזוּ וְקָן אֶתְּ לְזוּ**,

וְיֵשׁ אֹמְרִים שֶׁהִשְׁבִּיעִית לֹא הִפְסִידָה בְּלִים בפריחה האחרונה, לפי שאין לגזור במקום שכל האחרות אין להם כלום, ועל כן יכולה עדיין להקריב חמש קינים. ומקינים אלו עלו לה בודאי רק שתי קינים, ושלוש האחרות הן בספק שמא עולותיהן או חטאותיהן או מקצת עולות ומקצת חטאות, הן מקניניהן של הנשים האחרות.

המשנה מביאה דין נוסף בפריחות מקינים לקינים: **וְאִם פָּרַח הגוֹזל מִן קִינִים הַמְּתוֹת לְבִלְוָן**, כגון מקינים שיש בהן חטאות שמתו בעליהן או שנתכפרו באחרות, **הָרִי בּוֹלֵן יְמוֹתָו**, שחטאות המתות שנתערבו באחרות אינן בטלות, ואין להקריב דבר מכל התערבות שהן בספק.

משנה ד

דינה של פריחת גוזלים בין קינים סתומות ומפורשות: **קָן סְתוּמָה**, והיא קן שלא נתברר איזה גוזל הימנה לעולה ואיזה גוזל הימנה לחטאת, **וְקָן מְפֹרֶשֶׁת**, והיא קן שנתפרשו גוזליה איזה מהם עולה ואיזה מהם חטאת, **וּפְרַח גוֹזל אֶחָד מִן הַקָּן הַסְּתוּמָה לְקָן הַמְּפֹרֶשֶׁת**, ועל ידי כך נתבלבלה הקן המפורשת ואין יודעים בה איזו העולה ואיזו החטאת ואיזהו הגוזל שפרח לתוכה, **יִקַּח גוֹזל אַחֵר שִׁיהִי זֶוֶג לְגוֹזַל הַשֵּׁנִי שְׁנוֹתָר בְּקַן הַסְּתוּמָה**, והגוזלים שבמפורשת עם זה שנתערב בה, ימותו, לפי שאי אפשר להקריבם לא לעולה ולא לחטאת, אחר שכבר נקרא שמם לעולה ולחטאת ואין לשנותם.

תוֹר וּפְרַח מִזֶּה קָן הַמְּפֹרֶשֶׁת לְקָן הַסְּתוּמָה, או **שֶׁפְּרַח גוֹזל מִן הַמְּפֹרֶשֶׁת רֵאשׁוֹן**, כלומר, שלא היה המעשה שפרח מן הסתומה למפורשת וחזר, אלא שפרח גוזל אחד משני הגוזלים שבקן המפורשת אל הקן הסתומה ותו לא, ובשני האופנים אין יודעים איזהו הגוזל שנתערב בקן הסתומה וכן אין יודעים איזהו הגוזל שנותר במפורשת, **הָרִי בּוֹלֵן יְמוֹתָו**, לפי שכל גוזל שבקן הסתומה הוא ספק עולה ספק חטאת, ואי אפשר להקריב הימנה דבר.

משנה ה

דינה של פריחת גוזלים בין גוזלים מפורשים וקינים סתומות: גוזלות שנתפרשו שהם **חֲטָאת** היו **מִבְּאֵן**, וגוזלות שנתפרשו שהם **עוֹלָה** היו **מִבְּאֵן** -מצד אחר, וְקָן סְתוּמָה נִמְצְאָה בְּאֲמִצְעָה וּפְרַח מִן הַקָּן הסתומה שבאֲמִצְעָה לגוזלים שבצַדֵּינָה, גוזל **אֶחָד הַיֵּלֶף** וגוזל **אֶחָד הַיֵּלֶף**, כלומר שגוזל אחד מהסתומה פרח אל החטאות והגוזל האחר פרח אל העולות, **לֹא הִפְסִיד בַּעַל הַקָּן בְּפִרְיחוֹת אֵלּוּ בְּלִים**, אלא **יֵאמָר שְׂגוּל זֶה שֶׁהֵלֶף אֲצֵל חֲטָאוֹת יִקְרַב לְחֲטָאתָה**, וגוזל **זֶה שֶׁהֵלֶף אֲצֵל עוֹלוֹת יִקְרַב לְעוֹלָה**.

תוֹר הַקָּן, כלומר שחזר גוזל אחד מהחטאות וגוזל אחד מהעולות, **לְאֲמִצְעָה**, ואין ידוע מי כל אחד, **הָאֲמִצְעָיִים יְמוֹתָו**, לפי שנתערבו חטאת ועולה ואי אפשר להקריבם, ואילו הנתורים בצדדים, **אֵלּוּ יִקְרְבוּ חֲטָאוֹת וְאֵלּוּ יִקְרְבוּ עוֹלוֹת** כפי שהיו קודם לכן. ואם הקן **תוֹר או שֶׁפְּרַח מִן הָאֲמִצְעָה לְצַדֵּינָה**, כלומר שחזר גוזל לכאן וגוזל לכאן, **הָרִי בּוֹלֵן יְמוֹתָו**, שהלא הגוזלות שבאמצע כבר היו מסופקים ודינם למות, ועתה הכניסו בספיסם גם את אלו שבצדדים, וכולם ימותו.

המשנה מלמדת כי שני הגוזלים שבקן צריכים להיות ממין אחד, ודנה באופנים שלא נעשה כן: **אִין מְבִיִּיאִין בְּקָן אֶחָד תוֹרִין בְּגִיד בְּנִי יוֹנָה וְלֹא בְּנִי יוֹנָה בְּגִיד תוֹרִין**, שהמחויב בקן עליו להביא שתי

המשך ביאור למס' מעילה ליום ראשון עמ' א

שְׁהוּא אֹמֵר לוֹ - לשליח, **אֶתְרוֹג גְּדוֹל הִיְתִית מִבְּקֶשׁ** שתקנה לי ולשם כך נתתי לך שתי פרוטות, **וְהִבְאֵת לִי** במקום זה אתרוג **קָמָן וְרָע** שקנית בפרוטה אחת, ובו איני רוצה, כך שלא נעשתה כלל שליחותי על ידך. וכן כשנתן בעל הבית לו - לשליח, **הִיָּרָה וְהָב** וששויו עשרים וחמשה דינרי כסף, והם ששה סלעים של כסף של הקדש, ולא ידע שהוא של הקדש, **וְאָמַר לוֹ לֵךְ וְהִבְאֵת לִי** בדינר זה חֲלוּק,

המשנה מביאה מקרים נוספים בהם שינה השליח משליחותו בחלק מהכסף שניתן לו: נתן בעל הבית לו - לשליח, **שְׁתֵּי פְרוּטוֹת** של הקדש, ולא ידע שהן של הקדש, **וְאָמַר לוֹ לֵךְ וְהִבְאֵת לִי** בפרוטות אלו **אֶתְרוֹג**, והֵלֶף השליח **וְהִבְאֵת לוֹ בְּאֶתְתָּה אֶתְרוֹג וּבְאֶתְתָּה רִימּוֹן**, הדין הוא ששניהם **מְעוּל**. בעל הבית מעל כיון שנעשתה שליחותו בפרוטה בה נקנה האתרוג, והשליח מעל כי שינה משליחותו בפרוטה בה קנה את הרימון. **רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר בְּעַל הַבֵּית לֹא מְעוּל**, מפני